

TÓTH ÁGNES

Titokzatos dolgok

Már sárgul a táj. A dombok és a folyó felől hűvös, fanyar illatot hoz a szél és versenyt úsznak a levegőben az ökörnyálak. A lustán nyújtózó város csendjébe bele-belekárogznak a varjak, ami azt jelenti, valóban ős van. Rakoncátlan kis szélrohajok tépázzák a hatalmas park fáit, és összeborzoltják hosszú hajamat. Színes leveleket táncoltatnak zörgetve az ösvény felett, aztán hirtelen minden elcsendesedik, mozdulatlaná, álomszerűvé válik. Mintha lebegve mennék. A földön megpillantok egy ragyogó fekete anyagból készült flitteres estélyi ruhát. Meghökkenően hat ezen a hétköznapi reggelen.

Óvatosan lehajlok és felemelem a ruhakölteményt. Ismerős parfümillet csap meg. Épp olyan, mint a Sparkling White Diamonds, amit a férjemtől kaptam karácsonyra. Én pedig csak dugdostam, szagolgattam és csak nagyon ritka alkalmakkor tettem pár cseppet a fülem mögé vagy a nyakamra. Utoljára egy szilveszteréjszakán használtam ezt a parfümöt. Kicsit zavarosan emlékszem vissza, de azt tudom, épp ez után az éjszaka után tűnt el a férjem. Zaklatottan bolyongok a régi utcákon, a régi házak között, kezemben az estélyi ruhával. Kérdezősködöm ismerőstől, ismerlentől és a férjem fényképét mutogatom nekik, míg egy fekete kalapos úr azt mondja, pár éve látta bemenni abba az ódon, magas bérházba, amely a város központi parkja mellett áll.

Végre egy követhető nyom! Egészen eufóriás állapotba kerülök. Tudom, miről beszél az ember. Nagyon is tudom.

Hamarosan már a márványlépcsőket mászom lihegve az öreg bérpalotában, ahol egykor 15 évig laktunk, és ahol szomorúan tapasztalom, hogy mostanra minden megkopott. A lift nem működik. A tetejét szemét borítja. A házmesteri lakás ajtaja be van deszkázva. Vajon mi lett a régi házmesterével? Jól emlékszem rá. Az ötven körüli nő az épület takarítása mellett a rigolyás beteg anyját is ápolta. Aztán, amikor az öregasszonyt elvitte a halottaskocsi, a házmesterné felvette a piros selyemruháját, kifestette magát, és elment táncolni a Lord's mulatóba.

A lépcsőház ólomberakásos ablaküvegei kitortek. Hirtelen fázni kezdek. Most veszem észre, hogy abban a vékony estélyi ruhában vagyok, amit a parkban találtam. Még rajta van a finom illat. A lépcsőház mennyezetéről fátyolként csüngnek alá a pókhálók és remegnek a huzattól.

TÓTH ÁGNES (1946, Nagyváradi újságíró, prózaíró, költő. 1990-től a Bihari Napló riportere, szerkesztője. 1994-től 2002-ig a Duna Televízió váradi tudósítója. Több gyermekvers- és prózakötete jelent meg, Csupabohócok című bohózatát 1995-ben mutatta be a váradi bábszínház. Legújabb kötete: A halál katlanában (Holnap Kulturális Egyesület, 2016).

A függőfolyosókról a kilátás a barátságatlan belső udvarra nyílik, amely aknaszerű, sötét, és félelmetesen mély. Az évtizedek során sokan követtek el itt öngyilkosságot, a mélybe vetve magukat.

Nézem a két épületszárnyat összekötő teraszt, ahonnan rá lehet látni a város déli részére. Régen itt napoztunk, kártyáztunk és esténként innen bámultuk a távoli, hunyorgó fényeket. A negyedik emeleti folyosón megtorpanok. A mennyezeten hatalmas lyuk tátong, ahonnan vasbeton és nád kandikál ki, azzal fenyegetve, hogy menten a fejemre szakad.

– Istenem – gondolom –, milyen szép volt régen ez a hely, pedig már akkor is öreg volt az épület. Sok barátunk járt hozzánk szombat esténként. Verseket olvastak fel, zenéltek, énekeltek és a festményeiket mutatták be. Most meg csak a múlt és az enyészet jár ide kísérteni.

Nicsak! Egykori lakásunk régi bejárata helyén most új, divatos ajtó terpszkedik, cifra rézkilinc díszeleg rajta. Hirtelen erős szívdobogásom lesz, gyengeség fog el. Leülök a küszöbre pár percre.

Nahát, a kilinc enged és én belépek a lakásba. Csodálkozva látom, hogy a két szobánkat valakik összevonták és nagy teremmé alakították át. Halk zene szól. A régi csillárokból gyertyák világítanak sejtelmesen, különös félhomályba burkolva az estélyi ruhás férfiakat és nőket. Mind elegáns fekete ruhában vannak, kristálypohárral a kezükben. Néhányan felém fordulnak, de álarc van rajtuk. Mintha egy velencei karneválba csöppentem volna!

Hatalmas tükör csillog a jobb oldali falon. Látom benne a termet, a keringőző párokat, aztán megpillantom magamat is, tetőtől talpig. Karcsú vagyok, magas, és nagyon fiatal. A talált fekete estélyi ruha simul rám. Ezüst és arany flitterek csillognak rajta. Szőke hajam kontyba tűzve ragyog. Épp elámulok a saját szépségemen, amikor hozzám lép egy lakáj, megfogja a könyökömet és szól, hogy most átvezet egy másik terembe, mert valaki találkozni akar velem.

– Milyen jól néz ki Ági! – jegyzik meg többen a hátam mögött.

Aztán fél füllel azt is hallom suttogni, hogy a férjem akar találkozni velem. Ennek nagyon megörülök. Végre megtaláltam! Arra gondolok, hogy ha meglátja, megint milyen szép és fiatal vagyok, nem fog többé magamra hagyni. Az egykori hálószobánk ajtaját nyitják ki előttem, és én félénken lépek be a félsötét helyiségbe. A lakáj diszkréten becsukja az ajtót és magamra hagy. A szívem hevesen ver. Alig kapok levegőt. Megrogyan a térdem. Le akarok ülni, de nincs sehol egy szék sem. Sőt, semmilyen bútort nem látok. Teljesen üres a szoba, s megtölti a Sparkling White Diamonds parfüm illata, pedig csak pár cseppet tettem belőle a nyakamra. Ha megérzi a férjem, biztos azonnal előjön, hiszen tőle kaptam ajándékba... Telnek a percek, de nem jön elő senki, mégis mintha árnyak mozognának mindennütt. Meg-megreccsen a padló és sóhajokat hallok. Hideg fut végig a hátamon, félek.

A súlyos sárga selyemfüggönyt meglebbenti a szél. Ijedten kapaszkodom bele és nagyon rossz érzésem támad.

Mit keresek én itt? Mi ez a színházi előadáshoz hasonlító jelenet? Ki írta ezt a furcsa forgatókönyvet? Micsoda szellemtanya ez?

El innen, de rögtön. Várnak rám a gyerekeim. Elhúzó a függönyt, lenézek az alattam elterülő parkra, aztán kilépek a nyitott ablakon.

A lábammal kitapogatom az ismerős tűzlépcsőt és gyors iramban mászni kezdek lefelé. Hűvös szél fúj. A Hold éppen eltűnik a palota kupolája mögött. A harmadik és a második emeleten néhány ablakból világosság szűrődik ki. Tehát még laknak páran az épületben. Lejjebb már sötétebb van, alig látom, hova teszem a talpamat, mert hézagosa a lépcsőfokok, és érzem, hogy el is fogynak. A két karom fáj, egyre erőtlenebbé válik. Egy idő után már nem bírom tartani magam és csúszni kezdek. Ágaknak ütközöm, eltörnek alattam, és én zuhanni kezdek a mélybe.

Épp jön fel a Nap. A város ébredszik. Beindul a reggeli forgalom.